OZVĚNY SMIDARSKA

číslo 8	květen 2009	cena: 10 Kč

Obsah čísla:

- Důležité informace
- Obec
- MŠ a ZŠ
- Aktuality
- Příspěvky občanů
- Matrika a ostatní



Václav Šrám

●Důležité informace

Poplatek za komunální odpad na rok 2009

Na Obecním úřadě ve Smidarech se vybírají poplatky na rok 2009. Sazba poplatku je stanovena obecní vyhláškou: 1 osoba – 400 Kč, chalupáři – 400 Kč, děti do 10 let – 200 Kč. Zároveň se vybírají poplatky za psy. Poplatek za 1 psa – 50 Kč, za každého dalšího – 75 Kč.

● Sto let od úmrtí Václava Šráma

Václav Šrám (29.5. 1851 - 9.2. 1909) - kněz a historik

Katolický kněz Václav Šrám patří mezi historiky, kteří jsou v současnosti zapomenuti. Narodil se ve Velké Jesenici. Gymnázium vystudoval v Hradci Králové. Po maturitě nastoupil do biskupského semináře. Úspěšně ho absolvoval, a byl vysvěcen na kněze. Od roku 1876 působil jako kooperátor v olešnické farnosti.

Ustanovení kaplanem v České Skalici bylo pro jeho život zlomovou událostí. Zde se poprvé setkáváme s jeho historickou a vlasteneckou prací. Založil tu čtenářskou besedu a napsal knihu Okres Česko-skalický: nástin historický. Později působil ve Starém Bydžově. I zde si všímal místních dějin a památek. Během jednoho roku sepsal a dal do tisku spis Chrám Páně sv. Prokopa ve Starém Bydžově, jeho patronové, dějiny a památky. V roce 1902 mu byla svěřena smidarská fara. Tady napsal své nejrozsáhlejší dílo Paměti městečka Smidar nad Cidlinou. Dílo nejlépe charakterizuje hned jeho úvod, kde se píše: „Paměti jsou psány pro obyvatele domácí, a tím snadno každý si vysvětlí, že nalézá v nich mnoho, co pro širší veřejnost zajímavosti postrádá“.

Za svoje působení v duchovní službě byl roku 1907 jmenován biskupským notářem. Zemřel 9.2. roku 1909. Jeho pohřbu se zúčastnilo mnoho kněží, členů obecních zastupitelstev i obyčejných lidí z širokého

okolí. Smidary na jeho počest a jakožto projev uznání po něm pojmenovaly v roce 1938 jednu z ulic. Po roce 1948 byla přejmenována. Václav Šrám však stále zůstává významným regionálním historikem. Díky němu měly obce Starý Bydžov a Smidary brzy sepsány a vydány své dějiny, a tato díla nebyla dosud překonána.

Podle Václava Slavíka zpracovala H. Horáková

● *Sociální komise*

Sociální komise se schází pravidelně každé čtvrtletí. Na schůzkách se rekapituluje její činnost.

Hlavní aktivity komise spočívají v tom, že na základě podkladů, které připraví matrikářka OÚ, navštěvují naše členky občany, kteří oslavují významná životní jubilea. Jménem OÚ Smidary jim předají dárkový balíček, květiny a blahopřání. Jedná se především o občany, kteří se dožívají – 75, 80, 85, 90 a více let. K 70. narozeninám zasílá matrikářka OÚ písemnou gratulaci.

Předsedkyně sociální komise dále vypracovává posudky na občany dle požadavků policie a okresního soudu. OÚ ji rovněž pověřilo záležitostmi ve věci opatrovnictví u 32 klientů ÚSP Chotělice. Činnost zahrnuje širokou škálu úkonů s opatrovnictvím souvisejících. Členka sociální komise paní Břízková nacvičuje s klienty ÚSP Chotělice různá kulturní vystoupení pro DPS v Loučné Hoře. Akce se setkávají s velkým zájmem publika. Babičkám a dědečkům předávají klienti malé dárky vlastní výroby. Další členka komise paní Šustová nabízí ve spolupráci s Červeným křížem léčebné pobyty pro občany důchodového věku.

Jinou činností komise jsou návštěvy manželských dvojic, které slaví zlatou či diamantovou svatbu. Dárkové balíčky, květiny a přání jim předávají matrikářka M. Zavadilová spolu se starostkou D. Draštíkovou. Závěrem musím podotknout, že členky sociální komise - Jana Šustová, Jana Palinová, Marie Rajmová, Bohdanka Švarcová, Eva Břízková a Alena Vaníčková - vykonávají veškeré aktivity dobrovolně a zdarma. Hodí se tedy vyslovit jim za jejich činnost vřelé poděkování. Aktuální informací je odchod naší spolupracovnice - matrikářky paní Marie Zavadilové do důchodu, a to k 1.4. 2009. Přejeme jí do dalších let hodně zdraví a rodinné pohody.

Předsedkyně sociální komise Jana Šedivá

● *Stavební akce a záměry*

Bytová výstavba u školy

Bytová výstavba v lokalitě „U školy“ je v plném proudu. Obec v roce 2008 zahájila prodej pozemků soukromým investorům. Poslední 2 pozemky byly odsouhlaseny zastupitelstvem k prodeji na prvním zasedání zastupitelstva v roce 2009 v lednu. Všechna stavební místa již mají své majitele a na pozemcích se začínají objevovat oplocení, skládky stavebního materiálu a jsou započaty stavební přípravy.

Celkem za prodej pozemků obec utržila 2 mil. Kč. Peníze zpětně zaplatily výkup pozemků od původních majitelů a dále byly použity na poplatky ČEZu za vybudování nové elektřiny v ulici, na prodloužení veřejného osvětlení, prodloužení vodovodu, na vybudování vjezdů k parcelám a na nutné projektové a geodetické práce spojené s rozdělením a zasíťováním pozemků, na napojení na dopravní a technickou infrastrukturu. Za nejnižší možné ceny tak může začít individuální výstavba rodinných domků. Celkový zisk obce z tohoto počinu je 0 Kč. Obec neměla v úmyslu obohatit svůj rozpočet, ale umožnit novým obyvatelům trvalé bydlení v obci, a tím zvýšit celkový počet obyvatel.

Protože akce proběhla, i když s nepatrnými komplikacemi, zdárně, má obec v plánu vypracovat letošní rok studii o zástavbě pozemků mezi školou a hřbitovem. Jedná se o velmi velké území, cca 4 ha. Pozemky musí obec v první řadě vykoupit, vyprojektovat, a poté zasíťovat, vybudovat vodovod a kanalizaci, dále plynovod, vedení NN a veřejné osvětlení a komunikaci. Etapa zástavby bude rozložena do několika kroků v několika letech. Vzhůru do nové lokality pro bydlení!

Chodník v Červeněvsi

V současné době je na tuto akci vydáno územní rozhodnutí a zároveň je podána žádost o stavební

povolení. Rovněž se podařilo prodat objekt v Červeněvsi – bývalou prodejnu Jednoty. Finance získané touto cestou budou použity právě na výstavbu chodníku v Červeněvsi. Nový chodník je projektován při hlavní silnici, směrem od paní Vraštilové (zahradník) až na konec vesnice směrem na Nový Bydžov. Dále pak podél komunikace směrem od Večerky k bývalému obchodu Jednoty. Obec počítá s realizací této akce v roce 2009. Občané Červeněvsi se už na nový chodník moc těší.

Zdravotní středisko

Obec nechala zpracovat dvě projektové dokumentace pro zdravotní středisko. První projekt řeší stavební úpravy samotného střediska a druhý projekt řeší financování stavby ze zdrojů EU. Stavební dokumentace pak řeší celkové zateplení budovy, kompletní výměnu vnitřních rozvodů vody, kanalizace, plynu, topení a elektřiny, osazení tepelného čerpadla a v neposlední řadě nové zastřešení střediska valbovou střechou. Další zpracovanou dokumentací k této přestavbě je projekt pro EU, od které se bude obec snažit získat finanční prostředky na realizaci samotné akce. Dodavatel stavby bude zvolen ve výběrovém řízení plánovaném v roce 2009. V současné době je již vydáno stavební povolení a je podána žádost o finanční prostředky z EU. Kéž by plán vyšel!

Sokolovna ve Smidarech

Na opravu a využití Sokolovny je provedena studie. V současné době se zpracovává dokumentace pro územní řízení. Mimo jiné by měla v Sokolovně vzniknout bowlingová dráha a dále by měl být celý objekt zateplen, mělo by dojít ke zmodernizování hostince a kuchyně, včetně modernizace přilehlého bytu a terénních úprav za Sokolovnou. Vzniknout zde má nové hřiště a odpočívadlo na cyklotrase. Realizace akce bude také finančně náročná a prostředky bude obec hledat především ve fondech EU. Z vlastních zdrojů by obec neměla šanci plánované opravy a přestavby za účelem lepšího využití Sokolovny uhradit.

Kanalizace – ČOV

Další rozvoj kanalizace v obci je prakticky nemožný bez komplexního řešení a bez řádného čištění odpadních vod. Komplexní odkanalizování všech obcí Smidarska - Smidar, Červeněvsi, Loučné Hory, Chotělic a Křičova - není reálné. Jednak z praktických, projekčních důvodů - neboť tak velká akce by se setkala s nemalými, především pozemkovými problémy – tak i z finančních důvodů. Na celkové odkanalizování byla zpracována studie. Uvádí, že bude vystavěna jedna centrální ČOV, umístěná mezi obcemi Smidary a Červeněves. Dále pak gravitační kanalizační síť s přečerpávacími stanicemi.

Obec začala tedy nyní první etapu odkanalizování obcí, a to v obcích Smidary a Červeněves. Mezi těmito obcemi bude vystavěna ČOV, proto jsou na řadě jako první. Další samostatnou etapou budou Chotělice. Ostatní obce, Loučná Hora a Křičov, nejsou zatím uvedeny v plánu rozvoje vodovodů a kanalizací Královéhradeckého kraje. Budou řešeny samostatně až po jejich zanesení do výše zmíněného plánu.

Finanční nároky na realizaci odkanalizování jednotlivých obcí jsou následující:

Smidary	45 mil. Kč
Červeněves	15 mil. Kč
Chotělice	19 mil. Kč
Loučná Hora	15 mil. Kč
Křičov	12 mil. Kč
C e l k e m	**106 mil. Kč**

Uvedené ceny jsou odborným odhadem, jsou včetně DPH a jsou platné pro roky 2009-2010. Pokud bude odkanalizování trvat déle, dojde také k úpravě rozpočtových cen.

Finanční relaci odpovídají i náklady na projektové dokumentace. Při současných cenách je odhad nákladů pro zpracování studie, projektů pro územní řízení, nákladů pro stavební povolení a realizační dokumentace cca 2 mil. Kč. Obec se snaží získávat na jednotlivé stupně projektových dokumentací finanční

podporu z Královéhradeckého kraje.

Nyní je podána žádost o územní řízení na odkanalizování obcí Smidary a Červeněves. Zažádáno je o něj již od jara roku 2008, ale vyřízení povolení se protahuje kvůli tomu, že je nutné vykoupit pozemky pod samotnou čistírnou odpadních vod. Ta bude umístěna po levé straně komunikace vedoucí ze Smidar na Červeněves. S vlastníky dotčených pozemků bylo jednáno a dospělo se k dohodě. V této chvíli se pozemky vykupují a po jejich výkupu bude možné vydat územní rozhodnutí.

Dalšími fázemi budou:

- zpracování projektové dokumentace pro stavební povolení
- zpracování projektové dokumentace pro provedení stavby
- vydání stavebního povolení
- výběrové řízení na dodavatele stavby
- získání dotačních finančních prostředků buď z fondů ČR nebo EU
- samotná realizace stavby.

Pokud vše bude probíhat v průměrném tempu, bude realizace této etapy možná během příštích 4 let. Nejdelší průtahy jsou způsobeny jednáním s majiteli pozemků. Stavba je vedena přes tisíce pozemků, které jsou v soukromém vlastnictví a stačí, aby si třeba jen jeden majitel pozemku tzv. postavil hlavu a plánovaná realizace se prodlužuje o několik měsíců. Viz územní řízení pro první část akce.

Po podání žádosti o územní rozhodnutí bylo ještě nutné vykoupit pozemky pod a okolo objektu samotné ČOV. Jednání s majiteli dopadlo úspěšně, a vydání územního rozhodnutí již nic nebrání.

Chotělice

Obec uvažuje o vybudování bytů v objektu bývalého Obecního úřadu v Chotělicích. Budova by tak byla vhodně využita. V této fázi jde zatím jen o úvahu. Bude záležet na tom, s jakým ohlasem se akce setká u obyvatel. Při kladné odezvě bude nutné vypracovat projektovou dokumentaci, zažádat o stavební povolení a pokud možno získat prostředky ze státních dotačních fondů ČR na samotnou realizaci výstavby.

Lenka Bartáková

● *MŠ Smidary*

Mateřská škola vítá jaro



Jaro letos zastihlo MŠ ve Smidarech plně připravenou na hry a pobyt dětí na zahradě. Koncem března se rozšířil „vozový park“ – zahradu ozdobilo nové dřevěné nákladní auto. Materiál pro jeho výrobu byl zakoupen z prostředků ZŠ a MŠ Smidary, nemalou částkou přispěli i rodiče. Auto vyrobili místní řemeslníci pan Zdechovský a pan Haman bez nároku na odměnu, za což bychom jim tímto chtěli poděkovat.

Vláček, darovaný MŠ před lety panem Zátrokem, už pomalu dosluhuje, takže děti nový „vůz“ s radostí přivítaly. O jejich větší vyžití se nyní starají také nové dřevěné prolézačky a skluzavka. Tato dominanta zahrady sice byla instalována již na sklonku roku 2008, ale teprve

nedávno byla vybudována dopadová plocha, která umožní bezpečné využívání atrakce. A aby toho nebylo málo, mateřinka navíc ještě usiluje zpracováním grantové žádosti o získání finančních prostředků na výměnu venkovního nábytku – stolečků a lavic pro děti. Nutná je i oprava obložení pískovišť.



Děti si nových věcí na zahradě jistě budou vážit o to víc, že se samy podílejí na úklidu okolí. A není to jenom úklid! Děti jsou vedeny k péči o zeleň a celý areál zahrady. Vidět je s konvičkami zalévat keříky v zahradě a stromky v přilehlém parčíku není v teplých měsících roku nic neobvyklého.

Všechny paní učitelky vedou děti k citlivému přístupu k přírodě a kladou důraz na ekologickou výchovu. Děti se ve školce učí třídit odpad a při vycházkách s sebou občas přiberou i pytel použitých PET lahví určených k vyhození – hádejte do jakého, no přece žlutého kontejneru!

Na konci března také proběhl zápis dětí do mateřské školy na školní rok 2009/2010. Bylo zapsáno celkem 12 nových dětí, z toho 2 děti už do školky nastoupily. Aktuálně tedy mateřskou školu navštěvuje 37 dětí. Případní zájemci o dodatečný zápis do mateřské školy mají možnost přihlásit své dítě / děti až do konce srpna.

Před Velikonoci se v mateřské škole uskutečnila tradiční pracovní dílna. Děti spolu s rodiči zdobily vyfouknutá vajíčka různými technikami, vyráběly ptáčky z papíru a z těsta a k pohoštění si připravily vajíčka zdobená čokoládovou polevou. Jsme rády, že rodiče mají o podobné akce zájem a aktivně při nich spolupracují. Druhý den si děti ve školce plně užily koledování s pomlázkami.

A co mají děti do konce školního roku ještě před sebou?

V květnu nás čeká Den s mojí maminkou – kulturní vystoupení pro rodiče, dále turistický výlet s rodiči „Putování za vodníkem Šárovečkem“, maňáskové divadlo v MŠ „Jak vodníček uklízel rybníček“ a představení „Štěně nebo špenát“ v Jiráskově divadle v Novém Bydžově. Koncem května děti dokončí předplavecký výcvik v Hořicích, v červnu se pak zúčastní Sportovních her mateřských škol v Novém Bydžově. Předškoláci se půjdou podívat do základní školy a na obecním úřadě se s nimi slavnostně rozloučíme. Školní rok zakončí „Noční školka skřítků“ – nocování v mateřské škole.

Alena Pokrupová

• *ZŠ Smidary*

Jarní měsíce na Základní škole a Mateřské škole Smidary přinesly nejen čtvrtletní vyhodnocení práce jednotlivých žáků, ale i další projekty, které ke kvalitnímu vyučování bezesporu patří.

Několik měsíců se žáci připravovali na náročné sportovní klání v basketbalu. Do Nového Bydžova, kde se konalo okrskové kolo, se sjeli hráči okolních škol, aby změřili své síly. V kategorii 8.-9. tříd jsme byli

opravdu úspěšní a porazili jsme ZŠ Hlušice i obě bydžovské školy – ZŠ Karlovu a ZŠ Klicperovu. Okresní kolo nám tedy přineslo čestné 6. místo. V kategorii 6.-7. tříd se našim borcům také dařilo, porazili týmy ze stejných škol jako jejich starší spolužáci a obsadili stříbrnou příčku. V okresním finále celkově tedy zabodovali 4. místem.

V dubnu jsme se zúčastnili již tradičního turnaje McDonald Cup v Hlušicích. V kategoriích mladších i starších žáků jsme stáli na „bronzové bedně“. Všem žákům, kteří dobře reprezentovali naši školu, blahopřejeme. Velký dík patří i jejich učiteli a trenérovi v jedné osobě Mgr. Pavlu Caltovi, který je svým nadšením a umem dokázal dovést k tak dobrým výsledkům.

Nezapomenutelný zážitek čekal naše žáky 30. dubna, kdy naši školu navštívily dvě japonské dívky, které se spolu se svým pěveckým sborem zúčastnily evropského turné. Zajímavý sbor z japonského přímořského města Inami přiletěl do Evropy na pozvání českého chlapeckého sboru Boni Pueri, se kterým naše škola spolupracuje při benefičních koncertech pro kostelík v Loučné Hoře. Učitelé připravili pro své žáky skutečně skvělý projektový „Japonský den“. Ve škole vznikly různé sekce, ve kterých děti pracovaly. Zjišťovaly nové poznatky o Zemi vycházejícího slunce, svá zjištění třídily, vyhodnocovaly a prezentovaly ostatním. A tak se vestibul školy proměnil ve výstavu prací, kde jste si mohli prohlédnout ikebany, japonské znaky, informace o počasí a časových pásmech, úžasná origami. Z kuchyňky se linula vůně japonského menu a považte – mohli jste se projít i po japonské zahradě přímo v budově školy!

Dívky Saori i Mamiko byly pracemi našich žáků nadšené a zároveň udivené, co všechno o jejich zemi víme. Na oplátku besedovaly s našimi dětmi více než hodinu a půl a další dlouhé minuty jim japonskými znaky psaly na listy papíru jejich jména. Věřte mi, že pro mne jako ředitelku školy bylo velkým potěšením, jak přátelsky a mile naši chlapci a děvčata obě dívky přijali, jak hezky reagovali gesty, pozorně naslouchali a snažili se komunikovat v angličtině. Saori i Mamiko na závěr zatančily několik tradičních japonských tanců a zazpívaly písně z repertoáru jejich sboru. Všichni učitelé si zaslouží můj obdiv za výborně připravený projekt, ve kterém nebyl ani náznak formálnosti, a snesl by jistě srovnání na nejvyšší úrovni.

Paní učitelky 1. stupně se rozhodly, že si se svými třídami připomenou počínající svátky velikonoční netradičně. Že se v tento den děti neučily? Omyl. Na několika stanovištích měly možnost vyzkoušet si mnoho velikonočních zvyků a dozvěděly se, proč se vlastně Velikonoce slaví. Bylo velmi příjemné sledovat paní učitelky, jak s doslova každým chlapcem a děvčetem vytvářejí z březových proutků výzdobu do bytu, vysvětlují techniky, pomáhají zdobit vajíčka. Nikdo nezůstal stranou, všichni si odnášeli své výrobky. Velký dík patří také všem provozním zaměstnancům - uklízečkám, kuchařkám i panu školníkovi, kteří se na projektu obětavě podíleli a bez jejichž pomoci bychom náročný den obtížně zvládli. Díky další vstřícnosti, vstřícnosti zřizovatele, obci Smidary, se budeme již brzy moci těšit z nové podlahy v tělocvičně. Stávající byla v katastrofálním stavu a podařilo se najít finanční prostředky na její rekonstrukci.

Vzhledem k tomu, že školní rok končí v úterý 30. června, využívám práva, které mi dává školský zákon, a uděluji žákům z organizačních důvodů ve dnech 29. a 30. června ředitelské volno. Školní rok skončí u nás tedy v pátek 26. června. Pro rodiče, kterým by tímto vznikly potíže s hlídáním dětí, je připravena služba školní družiny.

Závěrem bych se ráda obrátila na rodiče našich žáků. Chtěla bych poděkovat všem, kteří se školou dobře spolupracují, zajímají se o naši práci a obětavě pomáhají. Ať už panu Kružíkovi, který vede rybářský kroužek a spolupracuje s vedením školy, Ing. Janu Rejthárkovi, předsedovi školské rady, který se výrazně podílí na profilaci školy, nebo maminkám dětí, které nikdy nezklamou při přípravách kostýmů a vypomohou nápady při každé školní akci. Jednotné působení rodiny a školy není pouhou frází. Je to skutečnost, která pomáhá oběma stranám.

Na závěr bych chtěla požádat všechny rodiče, aby věnovali zvýšenou pozornost velkému - a bohužel už u školních dětí rozšířenému nešvaru – kouření a pití alkoholu. Naše škola přijala přísná opatření, která zakotvila ve školním řádu. Je nepochybné, že člověk, který prodá dítěti nebo mladistvému cigarety nebo alkohol, se vystavuje trestnímu stíhání a přinejmenším vysoké pokutě. Věnujte čas svým dětem, ony na něj čekají a bohatě vám ho vrátí.

Ředitelka školy Mgr. Hana Musílková

● *Hasiči*

Vážení spoluobčané,

požáry existují od doby, kdy se člověk naučil oheň zakládat a ovládat ho. Jsou bohužel hrůznou realitou i v dnešní době. Již ve starověku byly nalezeny první stopy organizovaného boje proti požárům. V dalších stoletích vývoj požární ochrany zaostával. Jednotlivé cechy měly za povinnost dodat při požárech určité množství nářadí a osob. V 19. století se začaly objevovat první pokusy o založení sborů dobrovolných hasičů. V roce 1864 tak vznikl první český hasičský sbor ve Velvarech. O 10 let později, tedy v roce 1874, byl založen také ve Smidarech Sbor dobrovolných hasičů, což svědčí o vysoké vyspělosti našich předků.

V letošním roce vzpomeneme již 135. výročí od jeho založení. Je jedním z nejstarších dosud činných sborů v okrese Hradec Králové. V současné době má sbor 43 členů, z toho 11 žen. Služebně nejstarším členem je pan Jaroslav Laifr, který je ve sboru od roku 1943. Základním posláním hasičů je chránit životy, zdraví obyvatel a majetek před požáry a poskytovat účinnou pomoc při mimořádných událostech, ať již se jedná o živelní pohromy, průmyslové havárie a podobně.

Požární ochrana i technika nejen profesionální, ale i dobrovolná prošla za celou dobu své historie obrovským vývojem, který přesahuje rámec tohoto příspěvku. Měnila se legislativa i technika samotná a významným průlomem se stal vynález parní stříkačky. Dobrovolní hasiči jsou nezbytnou složkou pro fungování systému plošného pokrytí území jednotkami požární ochrany. V jednotkách sborů dobrovolných hasičů obcí jsou zařazeni hasiči, kteří spolupracují úzce s profesionály, a bez jejichž oboustranného přispění by nemohla být garantována ochrana a bezpečnost při mimořádných událostech.

Ve spolupráci s Obecním úřadem ve Smidarech, Základní školou a Mateřskou školou ve Smidarech a za přispění dalších spoluobčanů se uskuteční v sobotu dne 27.června 2009 na hřišti u Základní školy ve Smidarech požární soutěž družstev okrsku č. 19 Smidary a dalších pozvaných hostů v požárním sportu. Soutěž je zařazena do soutěže o „Pohár starosty Okresního sdružení hasičů Hradec Králové“, což zaručuje i velkou a kvalitní konkurenci pro naše soutěžní družstva, která mají od letošního roku novou a výkonnou techniku, jež byla pořízena z vlastních prostředků sboru. Požární sport je trvale v popředí zájmu u členů mnohých jednotek Sborů dobrovolných hasičů, o čemž svědčí i velké množství uskutečňovaných soutěží nejen v okrese, ale i v kraji a celé ČR. Je součástí speciální tělesné přípravy příslušníků všech požárních jednotek.

Vážení spoluobčané,
dovolujeme si Vás v co největším počtu pozvat na oslavy 135. výročí, které se uskuteční v rámci hasičských soutěží v sobotu 27. června 2009 na hřišti u základní školy. Vše potřebné pro Vaši spokojenost bude v místě konání. Na Vaši účast se těší všichni hasiči.

Starosta SDH Smidary Ladislav Hořejšek

● *Příprava a realizace adventních koncertů*

Vážení čtenáři,

v posledních letech jsme si zvykli spojovat si předvánoční čas s horečným drancováním nákupních středisek, ničením mladých remízků, poletováním s hadrem a kýblem, případně vysavačem, po už tak dosti naklizeném bytě. Nebo se vzpomínkami na loňské vydařené svátky ve smyslu: „Kam já to loni uložila ty báječné recepty na cukroví?“ Doba adventu, která dříve bývala nejsvátečnějším obdobím roku, vhodným k zamyšlení a k rozjímání nad téměř uplynutým rokem, se pro nás čím dál více stává obdobím shonu a depresí z toho, co všechno jsme si naplánovali a jak daleko za svými plány pokulháváme.

Vloni jsme se proto v Okrašlovacím spolku Smidarska rozhodli uspořádat v kostele sv. Jiří v Loučné Hoře adventní koncerty, aby si alespoň po čtyři adventní večery každý mohl najít chvilku na uvolnění a možná i k zamyšlení, zkrátka udělat si čas sám pro sebe, a vyhnout se tak alespoň na okamžik předvánočnímu hemžení.

Naší ideou bylo alespoň částečně napodobit atmosféru adventních koncertů vysílaných již řadu let v České televizi. Velkým stimulem byla i možnost získat touto cestou prostředky k podání grantu na opravu



kruchty v kostelíku, a proto jsme si jej záměrně zvolili jako místo hudební produkce.

Vše se zdálo být dobrým nápadem až do chvíle, než došlo k jeho realizaci. Fakt, že nás několik „nevěřících Tomášů“ od celé akce odrazovalo už v samotném jejím začátku, jsme brali jako samozřejmost. Politováníhodná je ovšem skutečnost, že většina nepříjemností, které nám „nevěřící Tomášové“ prorokovali, se opravdu přihodila, což už příliš pozitivní nebylo. Po vyřešení všech organizačních záležitostí a za následného očekávání krásných prožitků z tklivých tónů nám zavřeli restauraci, kde měli účinkující dojednáno zázemí, někteří hudebníci dokonce onemocněli, nešla připojit elektřina a vyskytly se i další potíže, na které jsme nebyli připraveni.

Přesto se domnívám, že se nám podařilo připravit program na slušné úrovni a s odpovídajícím cateringem, což dokládá i fakt, že jak hudebníci, tak diváci se po roce opět na místo činu vrátili. Díky vysoké návštěvnosti se nám také podařilo vybrat kýžené prostředky (asi 20 000 Kč), které byly použity jakožto přídavek ke zmíněnému grantu na opravu kruchty. Rovněž nám přispěla i ZŠ a MŠ Smidary částkou 8 000 Kč, vybranou na květnovém koncertě královéhradeckého chlapeckého pěveckého sboru Boni Pueri, který se konal taktéž v kostele sv. Jiří. Rekonstrukce kúru si nakonec vyžádala částku 78 000 Kč. Největší částkou, tedy 50 000 Kč, se na ní podílela Nadace Vodafone, které tímto srdečně děkujeme.

Věrni tradici jsme i letos zvolili adventní soboty jako vhodný termín pro koncerty, jelikož nedělním koncertům televizním konkurovat nemůžeme, a hlavně nechceme. Po ponaučení z loňských nezdarů mělo tentokrát vše jít jako po másle. Samozřejmě že nešlo, ale díky pomoci několika obětavých lidí se vše nakonec opět podařilo.

Při výstavbě programu jsme se snažili zejména o to, abychom každému nabídli, co by bylo dle jeho vkusu. Pozvali jsme proto tělesa klasická, a to jak komorní trio, tak velký orchestr se sborem, ale také repertoár modernější - big band a saxofonový kvartet. Bylo nám velkou ctí, že celou sérii koncertů přijelo zahájit White Trio, komorní uskupení předních českých interpretek na housle a cello. „Lídrem“ tohoto souboru je Kateřina Pařízková, jež je v současné době členkou Orchestru Státní opery Praha. I další dvě hudebnice koncertují s tělesy zvučných jmen, a to nejen v ČR.

Koncert druhý byl trošku jiného ražení. Big band Melodybrass zahrál hudbu z let třicátých a čtyřicátých, kterou ocenili hlavně posluchači touto hudbou „odkojení“, tedy naši senioři, kteří si koncert nenechali ujít, z čehož jsme měli my i muzikanti velkou radost. Celý program se nesl v příjemně uvolněné náladě, která vyzařovala hlavně z kapelníka, jenž měl mimořádnou příležitost chopit se mikrofonu a bavit

publikum svým osobitým humorem.

Při třetí produkci jsme se mohli setkat se starými známými „saxofoňáky“ z kvarteta Sax Q. Frontmanka Kateřina Petruželková měla stejně jako loni připravené hezké vánoční povídání a v roli učitelky zprostředkovala hostům malý výlet po zemích, kde se slaví Vánoce jinak než u nás. Kvůli posluchačům si kvartet připravil i nový program, v rámci kterého měli možnost slyšet i několik premiér jeho skladeb.

Koncert poslední, tedy čtvrtý, byl premiér plný. Svůj um přijel předvést Novobydžovský chrámový sbor se svými sólisty a doprovázel ho Komorní orchestr. Večerem se nesly tóny České mše vánoční Jakuba Jana Ryby. Skladby více než tradiční v tomto ročním období. Jaképak že tedy zazněly premiéry? Loučnohorský kostel byl letos jediný, kde tato mše zazněla v podání dvou těles. Novobydžovský sbor všude jinde pěl latinskou verzi a na naše prosby zařadil do svého repertoáru i českou - jen pro naše uši. Pro Komorní orchestr byl samotný koncert jednou velkou premiérou. Většina hudebníků se poprvé viděla až na nádraží v Chlumci nad Cidlinou, kde se sjeli z měst jakými jsou Praha, Pardubice, ale i z větších dálek - Plzně, Opavy či Olomouce. Dirigent nebyl výjimkou, a tak poprvé všichni společně zahráli a zazpívali až na generální zkoušce, zhruba dvě hodiny před koncertem. Počáteční nervozitu rychle vystřídala čirá radost z nádherné hudby, která se po prvních rozpačitých tónech začala linout kostelíkem. Poslední koncert dostál své úlohy, a tak přilákal nejvíce (zhruba 160) návštěvníků. Posluchači se pak vraceli domů vánočně naladěni a někteří z nich si ještě dlouho poté prozpěvovali „Hej mistře, vstaň bystře!“

Co dodat na závěr. Chtít poděkovat každému, kdo se na akci podílel, by nejspíše vydalo na seznam stejně dlouhý, jako je článek samotný, proto bych rád uvedl jen některé, bez kterých by nezazněl ani jediný tón. Velký dík patří Ondrovi Havlíčkovi, bez jehož schopnosti „vymámit i z jalové krávy tele“ bychom zřejmě nezískali žádný grant. Rovněž obětavosti rodiny Huškových a Zábranských, kteří se dobrovolně zapojili do vybírání vstupného a obsluhy stánku. Poděkování zaslouží paní starostka a kolektiv jejích spolupracovníků, zejména paní zahradnice, jejíž umění jste mohli obdivovat po celý hudební cyklus a jejíž výzdoba ještě podtrhla okouzlující atmosféru nádherné kostelní stavby. Speciální díky patří paní Vydrové, která naše snažení podpořila výborným cukrovím, které v kombinaci se svařeným vínem či čajem bylo nezapomenutelné.

Nadcházející ročník už je téměř připraven. Umělci, stejně jako my pořadatelé, se už těší, a tak nezbývá než popřát Vám všem, abyste se příštího adventu dožili ve zdraví. Pokud se už dalších koncertů nemůžete dočkat, připravujeme pro Vás jedno letní překvapení v podobném, ale ovšem neadventním, nýbrž prázdninovém duchu...

Počty návštěvníků adventních koncertů:

1. advent – 45 osob
2. advent – 55 osob
3. advent – 80 osob
4. advent – 160 osob

Za Okrašlovací spolek Smidarska Jan Rejthárek

● *Smidary v centru dění*

Na začátku druhé poloviny 19. století byla politická situace ve střední Evropě značně odlišná. Polsko neexistovalo, Česko bylo součástí Habsburské monarchie a Německo nepředstavovalo jednotný stát. Na německém území existovaly desítky knížectví a několik svobodných měst jako například Hamburg. Tato geopolitická roztříštěnost umožňovala sousedním velmocím zasahovat do dění v německém prostoru. Německé státy se na konci napoleonských válek sdružily do takzvaného Německého spolku, jehož hlavní náplní byla koordinace společné obrany. Velký vliv v něm mělo Rakousko, jež bylo silně provázáno s touto oblastí již od doby Svaté říše římské. Největším protihráčem Rakouska se stalo Prusko, které bylo z německých států zdaleka nejsilnější a usilovalo o sjednocení Německa pod pruskou nadvládou.

Do poloviny 19. století mělo Rakousko převahu, ale Prusko díky budovaní průmyslu a rozvoji ekonomiky začalo Habsburskou monarchii rychle dohánět. Vzájemné vztahy se zhoršovaly od roku 1850, kdy Olomoucké punktace, které řešily situaci v Německém spolku po vlně revolucí z roku 1848, potvrdily vedoucí postavení Rakouska v Německém spolku. Pro Prusko to znamenalo jen jediné, že před sjednocením Německa bude muset porazit Rakousko.



Navzdory jménu nebyla prusko-rakouská válka střetnutím jen těchto dvou mocností. Rakousko získalo spojence z řad jihoněmeckých států (Sasko, Bavorsko, Hanoversko atp.). Na straně Pruska bojovalo sice Meklenbursko a Oldenbursko, ale hlavním spojencem mu byla Itálie. Prusko tak chtělo přinutit Rakousko (císař František Josef I. – na obrázku) bojovat na dvou frontách, kdy by Prusko útočilo ze severu a Itálie od jihu směrem na Lombardii (území v severní Itálii, které v té době ovládalo Rakousko).

Válka začala v roce 1866 a Prusko poměrně rychle vyřídilo spojence Rakouska, které mezitím v Čechách shromažďovalo severní část svojí armády, protože zbytek jeho jednotek musel čelit Italům. Na jižní frontě se rakouské armádě sice dařilo, ale situace v Čechách nevypadala růžově. Po prohře v bitvě u Náchoda zahájily rakouské jednotky taktický ústup směrem do východních Čech. Cestou se s Prusy střetly v několika bitvách – - u Trutnova, České Skalice a Jičína. Hlavních cílem těchto akcí bylo zdržet Prusy, aby se jádro armády mohlo přeskupit a připravit se na rozhodující bitvu.

V roce 1866 byl ve Smidarech purkmistrem Josef Dejl. Na konci června se občané ve Smidarech doslechli od lidí prchajících z Jičína, že tímto směrem bude postupovat pruské vojsko, a proto hned všichni začali ukrývat cennosti. Po bitvě u Jičína ustupovali rakouské jednotky (52 000 pěšáků, 7000 jezdců a 82 děl) pod vedením generála Edelsheima přes Vysoké Veselí a Smidary směrem k Hradci. 30. června 1866 dorazily jednotky ke Smidarům a část se jich utábořila na lukách u Cidliny. Lidé ze Smidar a okolních vesnic nosili vojákům, co mohli (chleba, pivo, víno). Vojáci dlouho neodpočívali a ještě téhož dne pokračovali v pochodu.

Spolu s vojskem opustila Smidarsko i většina obyvatel. Už 1. července se ve Smidarech objevila pruská jízdní hlídka, která zkontrolovala okolí a opět se stáhla. 2. července dorazilo čelo pruské armády o síle 58 000 pěšáků, 7500 jezdců a 198 děl. Přední voj pod velením generála von Schoelera se utábořil ve Smidarech, Chotělicích, Červeněvsi, Lhotě a Vinarech. Prusové se zdrželi necelé dva dny a ještě 3. července v časných ranních hodinách vyrazili směrem k Hradci Králové, kde armády Rakouska byly v rozhodující bitvě poraženy, a Prusko mělo otevřenou cestu k sjednocení Německa.

Po prohře u Hradce Králové ustupovala rakouská vojska na jih Moravy a cestou svedla ještě několik bitev, které průběh války už nezměnily. Pruské jednotky zůstaly ve Smidarech až do srpna, kdy bylo mezi Pruskem a Rakouskem podepsáno příměří v Mikulově. Pruští vojáci se chovali ve Smidarech neurvale a brali vše, na co přišli. Vyrabovali všechny obchody, snědli drůbež a dobytek, ale českých povidel se nedotkli, protože se báli, že by mohla být otrávená. V červeněveském mlýně dokonce jeden pruský voják dal mlynáři na hruď pistoli a obral ho o úspory. Řádění Prusů ukončilo až příměří a také epidemie cholery, která na konci srpna ve Smidarech vypukla, a kterou sem pravděpodobně zanesli sami pruští vojáci.

Richard Zábranský

● *Matrika*

Narození:
Aleš Gracík – Chotělice
Eliška Gracíková – Chotělice
Tomáš Fišera – Smidary
Zdeňka Nosková – Smidary
Aleš Dome – Smidary

Úmrtí:
Marie Pechová – Smidary
Koloman Bužík – Křičov
Zdeňka Černá – Loučná Hora
Rozália Kováčová – Loučná Hora
Bohdan Kodr – Červeňeves

Sňatky:
Jan Závodník – Veronika Šnytrová
Vratislav Khol – Lenka Prouzová

Vítání občánků:
Uskutečnilo se 21.3. 2009 v obřadní síni OÚ Smidary, byly přivítány 3 děti.

Diamantová svatba:
Božena a Václav Zmítkovi – Loučná Hora (na obrázku)

Zlatá svatba:
Marie a Rudolf Kecovi – Smidary
Božena a Jaroslav Novákovi – Smidary



● *Na projevu Baracka Obamy*

V 6:30 se mě pokouší vzbudit zákeřný budík, který jsem si den před tím neprozíravě nastavil, abych snad nezaspal. Vstávat se mi vůbec nechce, hlava bolí jako kdybych absolvoval boxerský zápas a pohrávám si s myšlenkou vůbec nikam nejít a pokračovat ve spánku. Jenže kdy se naskytne znovu příležitost vidět Baracka Obamu naživo, a ještě k tomu v Praze? Hned poté, co vstanu, se pokouším o ranní hygienu, se kterou to příliš nepřeháním. Následuje pořádná snídaně, protože vím, že při čekání na Hradčanském náměstí mi vyhládne.

V 7:15 vybíhám z koleje a mířím směrem k tramvajové zastávce Větrník, kde je až nezvykle plno lidí. Asi si nechtějí nechat ujít první veřejný projev amerického prezidenta konaný jinde než v USA. U Pražského hradu to doopravdy žije, zástupy lidí se hrnou směrem k Hradčanskému náměstí a všude stojí policisté. V Kanovnické ulici potkávám svoje spolužáky z VŠ a v duchu se jim směji, že se nechali ambasádou zlákat a šli dělat dobrovolníky, kteří musí být od časného rána na místě, a je víc než pravděpodobné, že Obamu ani neuvidí. Tehdy jsem ještě netušil, že dobrovolníci budou následně pozváni na párty v Americkém centru.

Před kontrolním stanovištěm stojí v 7:50 obrovská fronta lidí, odhaduji tak počet 2500. Naštěstí mám od svých známých VIP propustku, která mě dostane ke kontrolním rámům bez čekání, a navíc mi zajistí přístup do prvního sektoru, nejblíže k podiu. Kontroly u bezpečnostních rámů provádí skupina složená z českých a amerických policistů. Jak je mým dobrým zvykem, průchod přes ně se neobejde bez komplikací, které si vyžádají osobní prohlídku. Nejspíše jím stravu bohatou na železo, když u každého detektoru kovu vždy pípám.

Hradčanské náměstí se pomalu plní, tribuna pro novináře praská ve švech a nějak mi není jasné, jak se jich tam může tolik naskládat. Pořadatelé nainstalovali na náměstí dvě velkoplošné obrazovky, aby viděli i lidé stojící na jeho konci. Co možná nejrychleji zaujímám místo v neustále rostoucím davu asi 10 m před podiem. Po zkontrolování hodinek je jasné, že budu dlouho čekat, než projev začne. Výhled na řečnický pult mám díky své výšce vynikající a chvíle nudy zaháním počítáním odstřelovačů, kteří mají pod kontrolou všechny okolní budovy, a dokonce i věž kostela svatého Mikuláše, který je přibližně půl kilometru daleko.

Projev má podle plánu začít v 10 hodin, ovšem celý program je mírně opožděn, protože Barack Obama musel ráno reagovat na test severokorejské rakety Taepodong-2. Patnáctiminutového zpoždění využívá premiér Mirek Topolánek, aby se pozdravil pod podiem s diváky. Nervózní dav očekávající amerického prezidenta reaguje na českého premiéra vcelku kladně, i protože je ve světě vnímán jako proamerický. Problém nastává s prezidentem Václavem Klausem, který se také přichází pozdravit s diváky. Část davu začíná bučet a projevovat nespokojenost, takže kamery napojené na velkoplošné obrazovky raději zabírají jiná místa.

Po čtvrt na jedenáct stoupají za ohlušujícího potlesku na podium Barack a Michelle Obamovi. Prezident se po polibku od manželky ujímá řečnického pultu. Projev je excelentně napsán a je rozdělen na dvě tematické části. První se týká České republiky, kdy Obama zmiňuje T. G. Masaryka a doslova říká: „Za mnou je socha hrdiny českého lidu, Tomáše Masaryka. V roce 1918, kdy USA podpořily myšlenku nezávislosti Československa, Masaryk pronesl v Chicagu projev před stotisícovým davem. Nemyslím, že bych jeho rekord překonal, ale jsem poctěn, že mohu kráčet jeho cestou z Chicaga do Prahy“.

Dále z českých dějin zmiňuje bohatou historii českých zemí, mnichovskou dohodu, rok 1968 a sametovou revoluci, přičemž její název dokonce vyslovuje česky. Znalost českého prostředí na posluchače zapůsobí, a dav ho při každé podobné zmínce odměňuje potleskem. Je vcelku jasné, že odkazy na historii jsou součástí každého významného projevu. Nikdo ovšem nečekal, že jich bude tolik. Prezident dále oceňuje české spojenectví a naše zapojení do války s terorismem. Zajímavé je, že Obama označuje Česko jako středoevropskou zemi, přestože většina lidí na západě vnímá vše, co leží východně za Německem, jako východní Evropu. Užitím tohoto termínu jasně podpoří úsilí Česka, Polska, Slovenska a Maďarska o vymezení se vůči východu. Zmínka je zřejmým důkazem toho, jak pečlivě má projev připraven.

V druhé, a pro světová media daleko důležitější části, nastiňuje koncepci světa bez jaderných zbraní. Na první pohled se nástin možná zdá trochu naivní a utopistický, ale podstata prohlášení spočívá v omezení atomových zbraní a lepší kontrole obchodu s Uranem a Plutoniem, které se používají na výrobu bomb. S problematikou odzbrojení je spojen i zákaz vyvíjení atomových zbraní, kdy Obama explicitně zmiňuje Severní Koreu a Írán a zdůrazňuje, že v této otázce má přednost dialog před silovým řešením.

Atmosféra při projevu je ohromující a musím uznat, že Barack Obama je právem považován za nejlepšího současného světového řečníka, protože jeho proslov je po stránce řečnické naprosto dokonalý. Teprve na Hradčanském náměstí jsem pochopil, o čem je ,,obamománie“. Nakonec jsem rád, že jsem ráno vstal z postele a nenechal si ujít neopakovatelný zážitek.

Jak jsem pochopil obsah projevu?

Musíme si ovšem položit otázku, jak tento projev chápat. Bez jakýchkoliv iluzí se v otázce vztahu České republiky a USA jednalo o naprosto účelovou ale pochopitelnou propagandu, která jenom zvyšuje popularitu řečníka. Prohlášení typu: ,,Amerika se k Česku nikdy neobrátí zády“ musí evokovat podobné věty, které v průběhu 20. století zaznívaly z francouzských, ruských a jiných úst. Spojenectví mezi slabým a mocným nebývá nikdy rovnocenné. Zde se nabízí porovnání se vztahem ČSSR a SSSR. Hlavní rozdíl je asi ten, že tehdejší spojenectví nebralo v potaz svobodu rozhodování. Za utopistickou představou světa bez atomových zbraní je nutné spíš vidět snahu o omezení arzenálů a především dialog s problémovými státy. Podle posledního vývoje to vypadá, že Írán Obamovu nabídku přijal a je ochoten jednat…

Richard Zábranský

● *Stará dáma v novém kabátě*

V Ozvěnách Smidarska jsem již četl ledacos, ale proč psát zrovna o módě, to tedy nevím. Ale proč myslím, že článek bude zrovna o módě? Odhaduji podle titulku. Neboj se, jedná se jenom o metaforu k našemu stánku kultury a dříve i sportu - smidarské Sokolovně.

Slavnostně byla otevřena v roce 1937, a smidarští Sokolové si tak splnili svůj dávný sen, po kterém toužili prakticky již od založení Sokola v roce 1894. Mít svoji vlastní budovu, kde by se cvičilo, sportovalo a provozovala se místní kultura. Budovu, která by se stala školou národního zdraví a sebevědomí a po celé další generace sloužila k povznesení nejenom tělesných, ale i mravních sil smidarských občanů a blízkého okolí. Uskutečnit takovou akci však v tehdejší době nebylo vůbec jednoduché. V adekvátně menším měřítku by se Sokolovna nechala přirovnat ke stavbě Národního divadla, tehdy symbolizované rčením:„Národ sobě.“ Výstavba Sokolovny se nestala jenom záležitostí samotných Sokolů, ale i záležitostí občanů, spolků a podniků. A tak byla vyhlášena sbírka u příležitosti položení základního kamene. A občané Smidar přispěli plnou polovinou potřebné částky na její výstavbu. Klobouk dolů před našimi předky. Dnes by mnoho společenských organizací v současných podmínkách a za současného stavu společnosti ve Smidarech podobnou akci neuspořádalo.

Krásný sen o bratrství, lásce, pospolitosti a vlastenectví, o duševní a mravní výchově společnosti se později ve druhé polovině 20. století uskutečnit nepodařilo. Naše společnost začala vyznávat zcela jiné hodnoty než ty, které měl na mysli Tyrš a jeho Sokolové. Ale ani samotní Sokolové si ovoce svého úsilí – Sokolovny – nijak moc neužili. Po Všesokolském sletu v roce 1948 byli nositelé sokolských myšlenek – jako byli prof. Zdeněk Tomáš, učitel Oldřich Doležal, fotograf Arne Dyck, Josef Zejdl a další – takzvaně vyakčněni. A na svůj grunt se již nikdy nevrátili. Ale i tak Sokolovna po celých tři čtvrtě století poctivě sloužila smidarským občanům a jejich okolí. Není však divu, že na ní zub času za dlouhých sedmdesát let zanechal lecjaké vrásky a neduhy. Když v roce 1988 spadl strop tělocvičny a ani na ČSTV a ani na MNV se v té době nenašly potřebné finanční prostředky na její záchranu, byla Sokolovna bezplatně převedena do majetku obecního úřadu. A vrátila se po dlouhých letech tam, kde kdysi všechno začalo. Do rukou smidarských občanů, jejichž předkové se na výstavbě významně podíleli. Osobní iniciativou tehdejšího předsedy Jana Šefary, který měl k Sokolovně velmi vřelý vztah, neboť se zde narodil, vzniklo v ní pohostinství a Sokolovna se dočkala první pohostinské generálky.

Ale ani investice do výstavby pohostinství a další dílčí vylepšení se nijak významně na jejím stavu neprojevily, a tak smidarští radní v minulém roce začali přemýšlet a plánovali, jak Sokolovnu zmodernizovat, aby v nových podmínkách vyhovovala současnému 21. století. Zasluhují za to plného uznání. Jde však o to, aby nakonec nezůstalo jenom u plánů. Námětů a podobných předsevzetí už ve Smidarech bylo dosti a nikdy

se neuskutečnily. Třeba sportovní areál z osmdesátých let u školy, který shodou okolností také projektoval Ing. Králík a na který se tehdy nenašly finance. Nebo koupaliště u Medřiče v podání pana Kříže, či později pana architekta Stádníka, či koupání pro děti v rybníku Šefarák, který nakonec skončil jako chovný rybník. Či grandiózní projekt čističky směrem až do Nového Bydžova.

V případě Sokolovny tomu snad tak nebude. Již několikrát ji navštívili pánové Ing. Králík a Kadečka, stavba byla digitálně zaměřena, byly vyhledány původní plány a ve vestibulu OÚ byla již dokonce k vidění první studie zaznamenávající, jak by měla budoucí Sokolovna vypadat. Studii jsem také viděl, ale zatím je to přeci jen úvodní studie v pěkném barevném provedení. Schází v ní navíc to hlavní. A tím je co? Návrh, co všechno se uvnitř Sokolovny změní a zmodernizuje. Jde také hlavně o zásadní problém. A o jaký? Jaké návrhy se prosadí, a zda budou uplatněny v konečném provedení výstavby. Dovedu si docela živě představit, jak různé návrhy naši radní měli.

Jedním z prvních požadavků bylo, aby se Sokolovna stala takzvaným multifunkčním zařízením, tedy zařízením víceúčelovým. A v praxi to označuje co? Například fakt, že by sál, který dosud výhradně sloužil kulturním pořadům – plesům, divadlům, koncertům – byl využíván také pro sporty. Pro které? Třeba pro volejbal, košíkovou a basketbal. Znamenalo by to zadrátovat všechna okna, dveře, topení, na podlaze označit hřiště a vyřešit, kam se stolovým zařízením. A navíc máme přece tělocvičnu ve škole! Ani pánům architektům se návrh příliš nezamlouval a byl tedy zamítnut.

Z dalších plánů, pokud vím, zatím trvá požadavek na výstavbu bowlingové dráhy. Byl jsem však několikrát v Bydžově jak v týdnu, tak i o víkendu, a že by zde byl o bowling velký zájem, potvrdit nemohu. A přitom má Bydžov více jak 5000 obyvatel. Pro Smidary s jejich osmi sty dušemi – nevím, nevím. Nehledě na to, že vybudování jedné dráhy s příslušnými obslužnými prostorami přijde zcela určitě na milion Kč a hodina této zábavy více jak na 100 Kč. A nemluvím o osvětlení, vytápění a nutné údržbě. Snad to nějaký ekonom ještě propočítá. Doufám. A když jsme u vytápění a osvětlení, které dnes stojí ročně více jak 150 000 Kč, počítá projekt s něčím modernějším, více ekologickým? Co mám konkrétně na mysli? Kupříkladu solární panely na střeše nebo tepelné čerpadlo nebo zateplení budovy. Se zateplením se snad počítá, o ostatním zatím nevím.

Na druhou stranu by se o modernizaci odpovídající 21. století uvažovat mělo. Zvláště když na podobné ekologické akce poskytuje vláda dotace. A potom je zde ještě restaurace. Ale vždyť je takřka nová? Svým vybavením a pojetím, včetně provozního zázemí, a dohadováním se o možnosti fungování či nefungování kuchyně mi spíše připomíná nádražní restauraci, než příjemnou a útulnou hospůdku, kde by se dalo s přáteli v klidu posedět bez hlučnějších projevů některých návštěvníků. Do budoucna se navíc musí počítat i se zákonem o kouření, který je ve vládě připraven k projednání a zcela jistě přinese Sokolovně určité problémy. Tohle všechno snad naši zastupitelé a projektanti vzali v potaz. Doufám, že ano.

A s čím dalším by se ještě při rekonstrukci mělo počítat? Jedná se už více méně o záležitosti technické, které jsou snad již i vyřešeny. Kompletní izolace, nová střecha, výměna oken a dveří, rekonstrukce podlahy ve velkém sále, prostor ve vestibulu, balkonu a promítací kabiny, šatny a sociálního zařízení či řešení nového vchodu do restaurace. O všem, s ohledem na nákladnost investice a značný dopad na společenský život obce, by se měla veřejnost dozvědět z konečné verze studie, jež by měla být uveřejněna dříve, než začnou samotné rekonstrukční práce.

Když se všechno dohodne a projekčně vyřeší, přijde to hlavní – finance. Jak říká přísloví: „Bez peněz do hospody nelez!“ Vždyť přece OÚ má na každý rok nějaký ten rozpočet. Sice má, tuším něco kolem 14 milionů, ale na samotné investice zbude ročně kolem 7 milionů, a ty by asi na rekonstrukci Sokolovny nestačily. Nebude se totiž jednat o zanedbatelnou částku, ale o pěkný balík milionů. A ví se již alespoň přibližně, o jakou částku zhruba půjde? První úvaha již existuje, něco kolem 10 milionů minimálně. OÚ se tedy bude muset poohlédnout ještě po dalších zdrojích. S tím také OÚ počítá – jednak s dotacemi od ústředních orgánů, ale hlavně s penězi z evropských fondů. Nebude to vůbec jednoduché. Zvláště když dotace z fondů jsou ohraničeny léty 2013, eventuelně 2015.

OÚ má tak před sebou těžký oříšek k rozlousknutí, zvláště když projektů třeba i pro vzdálenější budoucnost je mnohem více. Kupříkladu zateplení zdravotního střediska, které je už v rozběhu nebo projekt dalších stavebních parcel u školy. Dále čistírna odpadních vod pro Smidary a Červeněves za 40 milionů, kde již úvodní studie dokonce existuje, cyklostezka Veselí – Smidary (také za několik milionů) či další investice do školy. Přitom se nesmí zapomínat na základní občanskou vybavenost, jakou jsou nové chodníky či silnice. A v průběhu dalších let se zcela určitě objeví potřeba dalších nových akcí. Záměry jsou opravdu více než odvážné, a kdyby se všechno mělo doopravdy uskutečnit, tak by se Smidary posunuly o pěkný kousek

kupředu.

A je tohle vše v horizontu několika dalších let opravdu reálné? Nevím. Říká se, že víra tvá tě uzdravila. Musíme tedy věřit našim zastupitelům, že jsou mezi nimi šikulové, kteří si ví rady, vědí kam se obrátit o pomoc a na které dveře zaklepat, aby se jim vše dařilo. A nejenom těm současným, ale i těm, kteří přijdou po nich po volbách v roce 2010. Aby většina projektů, které budou stát nemalé finanční prostředky z rozpočtu OÚ, neskončila jak se říká v šuplíku. To by potom všechny vynaložené statisíce korun byly opravdu k ničemu. Nebezpečí tu je a všechno jsme již jednou zažili. Bude skutečně záležet na rozvaze a reálném posouzení skutečných možností, zvláště teď v době krizových jevů, kdy i rozpočty OÚ nebudou štědré jako dosud. Ale na druhé straně – život přeje připraveným.

A projekt Sokolovny je reálný? Tenhle záměr by se snad podařit mohl. Jistě bychom si to všichni přáli. A kdy všechno má být hotovo? Nejpříhodnějším rokem by byl rok 2012. A proč právě ten? Bude tomu 75 let od výstavby Sokolovny a také 450 let od doby, kdy Smidary byly prohlášeny za město. Představme si, že by byly slavnostním způsobem při otevření Sokolovny vloženy do měděného pouzdra ve vestibulu fotografie a pamětní dokumenty ze současné doby jako memento pro příští generace a že by se mohl uskutečnit i sjezd rodáků při znovuvyhlášení Smidar městem. Po dlouhém čase opravdu velká akce. Tak držme palce našim zastupitelům, ať mají dostatek odvahy a iniciativy, ale i občanům Smidar, bez jejichž zájmu a pomoci by to nešlo.

František Havelka

● *Jak snést čekání*

Všichni z nás alespoň jednou za den na něco čekáme – na dopravu, na konec pracovní doby, u lékaře na vyzvání ponořit se do útrob ordinace, u okénka na poště na zaplacení složenky, v restauraci na objednávku, na partnera na schůzce. Zástupy čekajících mají stejný problém jako my. Kam s očima, rukama, nohama, a především jak zaměstnat mozek, který ve chvílích čekání dělá všechno proto, aby vyplnil prázdnotu a zakryl stres, nervozitu a případně i cholerické reakce typu: „Teď jsem byl na řadě já!! Ta ženská tam snad tu kávu teprve mele!!!“

Zkrátit si netrpělivé čekání můžeme ledasčím, záleží na situaci, v níž jsme nuceni čekat. Vděčným přítelem, který nám pomůže vyplnit čekání, se stává mobilní telefon. Většina z nás napíše nejvíce esemesek tehdy, když na něco nebo někoho čeká. A nejen důležité zprávy. Najednou máme potřebu psát kamarádce, že v obchodě naproti jejímu domu mají slevy. Babičky se zeptáme na zdravotní stav, který se už pět let nezměnil, a kdyby ano, pak by jistě volala, protože přesně k tomu účelu jí Ježíšek telefon před lety pořídil. Dětí se ptáme, co měly k obědu, ačkoliv školní jídelna má vždycky ve středu na jídelníčku rybí filé. Někomu, s kým jsme nehovořili dlouhou dobu, píšeme, že rádi někdy zajdeme na návštěvu. A ve finále si necháme poslat horoskop, ačkoliv stojí tři koruny a stejně na něj nevěříme, protože jsme se dozvěděli beztak akorát stručnou informaci, že jsme na tom nejlépe fyzicky a psychicky máme co dohánět. Nakonec otevřeme přehlcený diář a zjistíme, že dnes má svátek Bruno, a my určitě nějakého známe, a tak mu rovnou pošleme textové přání, ve kterém ho ujišťujeme, že mu patří to nejlepší a že na něj myslíme.

Kromě posílání zpráv lze ještě rekapitulovat myšlenky, při nichž ale většinou dojdeme ke středobodu svého čekání a opět nás začne trápit: Co když to nedopadne, co když nepřijde, co když jsem neuspěl....? Nezbývá než soustředit se na pozorování okolí, při němž vstřebáme tolik zajímavých vjemů, že nás alespoň na chvíli zaměstnají. Všimneme si, že sousedka má nový kabát, že popeláři nevynesli popelnice, trafikantka vykecává s „houmlesákem“, děti jdou do školy a ze školy a přitom kouří, člověk, který není invalida, zaparkoval na značce pro invalidy. Zaplaťpánbu, není to můj muž!

Další variantou na zkrácení čekání je četba. Jistěže oblíbený Evžen Oněgin ve frontě u kasy v obchoďáku působí poněkud nabubřele, ale komu nevadí, že kromě Taťány mu vstupují na ples ještě další účinkující s nachlazením a bolestí kloubů, pak si směle může číst například u lékaře. V momentě kdy už se však v roli Evžena přestáváme soustředit na Taťánino vyznání lásky a přemýšlíme o tom, kolik zaplatíme za recepty, je nasnadě si říct, že ples skončil, a věnovat se konverzaci s ostatními čekajícími pacienty.

Jistě, o tom, že Evžen vzápětí bude smolit pro Taťánu dopis, neví téměř nic, ale politickou situaci, obzvláště zdravotnictví a místní komunální politiku ovládají výborně. V peněžence mají připraveno třicet kaček, které také náležitě okomentují mezi sebou. Pak přijde odborná analýza ohledně resortu ministerstva

zdravotnictví, přičemž Rath je zaměňován s Julínkem, jakoby byli jednovaječnými dvojčaty. A na závěr si s nimi můžete zavzdychat, že tu sedíte už od rána a ještě jste nepřišli na řadu, a přitom pan doktor za vašich třicet korun dennodenně obědvá. Nebožáku doktorovi se zatím svírají útroby hladem, protože od rána si kousnul do housky a studené kafe, které je dobré na pleť, jak říkávala moje babička, už je vhodné tak akorát na pokovování výlevky umyvadla.

Pokud jste kreativní duch, můžete během chvil čekání také něco tvořit. Vymýšlet básně, skládat v hlavě melodii, připravovat výuku do hodiny v 6.C, navrhovat webové stránky. Otázkou je, jestli máte kromě tvůrčího ducha také sloní paměť. Jinak vám, jako se to stává mně, zbude v hlavě akorát odkaz, že jste vymysleli něco báječného, nějaký výborný fejeton či co.....

Jak tedy důstojně, záživně, a ne příliš vlekle zvládnout okamžiky čekání? Pokud už víte, že trpělivost růže nepřináší, a proto nejste zavaleni pugéty květů, pak taky víte, že nejlepší je chodit všude pozdě. Většinou vám to projde, pakliže máte trochu vtipu a nonšalance. Nebudete-li ovšem nervózní z toho, že pozdě chodíte, a tak sami sobě škodíte.

Renata Vykusová

● *Pozvánka na pouť*

Ve Smidarech se bude 9. a 10. května konat tradiční pouť, která návštěvníkům nabídne nejen zábavné atrakce. Současně s poutí proběhne výstava na OÚ Smidary. K vidění bude výstava starých radií, vzpomínková expozice na Prof. Vaníčka a výstava dokumentů a fotografií týkajících se smidarských rodáků. Restaurace Sokolovna bude pořádat pouťovou zábavu, kde k tanci a poslechu hraje p. Drlý.

Ozvěny Smidarska vydává obec Smidary. Adresa: Obec Smidary, nám. Prof. Babáka 106, Smidary 503 53, IČO 269549. Povoleno MK ČR E 16696. Kontakt: (ozveny.smidarska@seznam.cz). První vydání ročníku 2009. Tiskne Tiskárna V.&A. Janata s.r.o. Vyšlo 4.5. 2009.